

תפילת הק' רבי חיים ויטאל זצ"ל על גלות השכינה

עד מתי יי תשכחני נצח. עד אנה תסתיר את פניך ממני. עד אנה ירום אויבי עלי. עד מתי עשנת בתפילת עמך. עד מתי לא תרחם את ירושלים. עד מתי אשכבה בין תנור וכירים. באנו באש ובמים.

עד מתי אויבינו יעלוזו, וימרטו ויגוזו בצאן מרעיתך. זה חולב וזה גוזו וזה עושה בעברת זדון. ובכל יום מעלילים עלינו מחשבות, את כל התועבות. פגעו עלינו פיהם כל אויבינו. אוכלי עמי אכלו להם.

עד מתי יזעקו בשבי בני אמתך. עד מתי עווד בשבי ותפארתך ביד צר. עד מתי שכינתך בגלות. עד מתי עיר האלקים מבלי בניה היא יושבת בגלות, וראשה חפוי כאשה עקרה שלא ילדה. ציון במרר תבכה, וירושלים תתן קולה. קול אהלה תתייפה, תפרוש בפיה כאשה מצירה, מדודה נפרדת, ואין עוזר לה, ואין מושיע לה, ואין מחזיק בידה מפל בנים ילדה. ראוה בנים, צחקו על משפתייה.

עד מתי יכנסו טמאים במקום טהורים. במקום קדושים באו קדשים אשר ציוית לא יבואו בקהל לך. אדום וישמעאלים, מינים ממינים שונים, נכנסים לבית קודש-הקדשים, במקום שלא היה נכנס כהן-גדול כי אם יום אחד בשנה, באימה, ביראה, ברתת וכויע לעבוד עבודתך. ובעונות-הרבים, עתה נכנסים בו כל זב וכל טמא לנפש. ועמך בית-ישראל בחוץ, נבזים ושפלים, דלים ואומללים.

כי קול נהי נשמע מציון, ממי שמשרה שכינתו בציון, ואומר: "אוי לי, שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתי את בני לבין אומות העולם". שכינה מה הלשון אומרת: "קלני מראשי, קלני מזרועי, קלני היכן הם, בקלני היכן הם". איכה יעיב באפו יי את בת ציון, השליך משמים ארץ תפארת ישראל. אוי לי על שברי, נחלה מקתי. אוהלי שודד וכל מיתרי נתקו. בני יצאוני ואינם, ואין נוטה עוד אהלי ומקים יריעותי.

ועתה יי אלקינו, קנא לשמך הגדול המחולל בין הגויים. קנא לערי קדשך החרבים והשוממים. קנא על בניך אשר אכלום זאבים. די להם נטושים לרוב ימים. שוב למענך ולמען זרוע תפארת עוזך, ולמען בנה אשר נטעה ימינך, אשר היא שבי לפני צר. וראו כל אפסי ארץ כי ידך לא תקצר. ופדויי יי ישובו ובאו ציון ברינה, ושמחת עולם על ראשם. ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה.

ויהי רצון מלפניך יי אלקינו ואלקי אבותינו, שיגולו רחמיך על מידותיך לחוס ולחמול ולחון ולרחם על כל זרע בית ישראל, ותרגיע להם במגוריהם, ותרחה עליהם, והוציאם מאפילה לאורה, והאר עיניהם בדרך האמת. וכל ניצוצי הקדושה אשר הם מפוזרים ומפורדים תחברם ותתקנם, והאר פניך אליהם. ותקרא לשבויי אסירי התקנה דרור, ולאסורים פקח כח. ותזכור את יונתך אשר היא יושבת עם בניה בגלות הארוך הזה. ותחזירה לעיר קדשך, ותבניהו בידך הרמה, ותחזקה בקיבוץ נפוצותינו ובביאת משיחנו. יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו. ואז תחפוץ זבחי צדק עולה וכליל לאשי, כי בוחר אתה בן-ישי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יי צורי וגואלי:

תפילת רבינו ה"אור-החיים" הק' על גלות השכינה

יהי רצון מלפניך, אבינו מלפניך אלקינו, ידידות אור נפשנו רוחנו ונשמתנו, למען בריתך אשר ברית לשלש עשרה מידות שאינן חוזרות ריקם לעולם מלפניך. זכור אהבתנו והפתינו, ותשיב שכינתך לבית קדשנו, ותחזור להשתעשע בנו פימי קדם. כי קשה פרידתך ממנו כפרידת נפשנו מגופנו. המו מעינו וכלתה נפשנו אל גאולת שכינתך ואל מעון קדשך, ולרצונך יי נכספנו. הננו בוכים ומתחננים לפניך יי אב הרחמן על גלות השכינה. הושיעה יי שכינתך, ודבק נפשנו באהבתך הנעימה והעריכה על נפשנו רוחנו ונשמתנו. ועול מלפנו בהיכליה, אמן בן יהי רצון.